

Hádanka pre Slovákov: Ego ako Istanbul, mozog ako vlašský orech. Kto je to?

- CZ24 News | 15. prosince 2021

SLOVENSKO: Slovenská mediálna scéna je nadmieru obdarená prítomnosťou jedincov s malými, až nulovými schopnosťami myslieť. No jeden z nich, s intelektom Igora Matoviča a dušou Daniela Lipšica vyniká obzvlášť. Ego má rozťahnuté ako Istanbul, no mozoček scvrknutý tak, že by ho pojala škrupina vlašského orecha. Vzácný čitateľ, hádaj, kto je to?

Náš bodrý šuhaj uverejnil na jednom z konšpiračných webov hlavného prúdu komentár s titulkom „Žilinka si zaslúži štvorku. Ešte nepustil všetkých mafiánov a oligarchov“ a hneď v prvom odseku zakvasil:

Tri nezmyselné vety

„Sklamanie z prvého roka vo funkcii generálneho prokurátora sa dá doslova krájať. Aj autor tohto komentára mal iné očakávania, ktoré sa napokon nestretli s realitou. Čo sa stalo s Marošom Žilinkom?“

Rozoberme si citovaný odsek vetu po vete, ale nevydarenú metaforu o krájaní sklamania ponechajme bez komentára, veď tu nie sme preto, aby sme hodnotili estetický zážitok.

Veta prvá: Sklamany z prvého roka pôsobenia Maroša Žilinku vo funkcii generálneho prokurátora môže byť len ten, kto dúfal, že sa tohto úradu ujme niekto s temperamentom a právnym bezvedomím Jaroslava Spišiaka.

Veta druhá: Každý žurnalistický žánr sa musí vyznačovať tým, že autor z textu netrčí, ale je skromne schovaný za faktami. Úlohou novinára nie je prezentovať osobné očakávania, ale overené fakty a v komentári ponúkať zmysluplné a erudovane zdôvodnené súvislosti.

Veta tretia: Na autorovu otázku by sa dalo odpovedať protiotázkou. Žeby nesplnil jakobínske predstavy slovenských médií a šialencovho režimu o revolučnej spravodlivosti?

Keď je autor zamilovaný do Lipšica

Rozoberaný text pokračuje takto:

„Je v tom aj istý paradox. Keď vyšlo najavo, že Daniel Lipšic by mohol kandidovať na post generálneho prokurátora, zdvihla sa mohutná vlna odporu, že je pre svoje kontakty s politikmi v konflikte záujmov.“

A to nielen zo strany opozície, ktorá by ho neprijala, ani keby žiadneho verejného činiteľa v živote nestretol. Lipšic im prekážal najmä pre svoje postoje v boji s korupciou na najvyšších poschodiach štátu v ére Smeru.

Signály proti jeho zvoleniu vysielala aj časť vládnej koalície, prezidentka, relevantné mimovládky či viaceré médiá. Lipšic sa nakoniec zo súboja o generálnu prokuratúru stiahol, čo otvorilo cestu Marošovi Žilinkovi.

I najmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Čisto technicky boli výhrady Lipšicových kritikov oprávnené. Prax však ukázala, že aj v pozícii špeciálneho prokurátora sa dokáže správať nestranne. Vid' kauza Vladimíra Pčolinského, nominanta Sme rodina.“

Poniektorí kozmológovia sa pohrávajú s myšlienkou existencie paralelných vesmírov. Zdá sa, že Slovensko im môže poslúžiť ako laboratórium, pretože poniektorí škrabáci, ako aj autor rozoberaného komentára, zrejme blúdi v akejsi meta-realite, vznášajúcej sa nad hmatateľným skutkovým stavom vecí verejných.

Po prvé, výhrady voči kandidatúre Daniela Lipšica boli oveľa komplexnejšie, ako to maľuje autor. Predmetom kritiky nezanedbateľnej časti odbornej verejnosti bolo umožnenie kandidatúry na posty generálneho a špeciálneho prokurátora aj osobám bez skúseností s prácou v rezorte prokuratúry. Je to také isté, akoby sme pripustili možnosť, že predsedom najvyššieho a špecializovaného súdu sa môžu stať, dajme tomu, podnikoví právnici alebo notári (so správnymi politickými postojmi, samozrejme). V súvislosti so samotnou osobou Daniela Lipšica sa kritika dotýkala nielen jeho kontaktov s politikmi. Lipšic ani po odchode z parlamentu neprestal byť politikom, len svoju agendu prezentoval a presadzoval na inom fóre. No robil to politickými metódami a s politickými cieľmi. Nemožno obísť ani okolnosť, že v čase zvolenia za riaditeľa Úradu špeciálnej prokuratúry mal a dodnes má množstvo nevybavených politických účtov, čo ho apriórne a absolútne diskvalifikuje na výkon tejto funkcie. Nuž a napokon sa žiada dodať, že Danielovi Lipšicovi chýbala nielen prokurátorská prax, ale aj potrebná erudícia, čo sa aj prejavuje v nízkej odbornej kvalite jeho rozhodnutí.

Po druhé, trestné stíhanie Vladimíra Pčolinského nie je dôkazom Lipšicovej nestrannosti, ako píše autor. Jednak špeciálny prokurátor sa musel z rozhodovania v tejto veci vylúčiť, a preto dozor nad vecou vykonával iný prokurátor. A jednak história je plná príbehov o tom, ako sa z pôvodných politických spojencov stali úhlavní nepriatelia a spriadali úklady nielen proti slobode, ale aj životu toho druhého. Ak by bol náš šuhaj o niečo vzdelanejší, nemohol by mu tento podstatný detail ujsť. Každý, kto len trochu pozornejšie sleduje udalosti na tomto poli vidí, že Daniel Lipšic sa rozhodol, že spomedzi svojich bývalých kamarátov vezme pod svoje ochranné krídla kriminálnika Borisa Beňu a ďalšieho kriminálnika z radov svojich niekdajších sluhov Vladimíra Pčolinského pustí k vode. Správna novinárska otázka preto znie nasledovne: Prečo sa Lipšic rozhodol práve takto?

Dvojaká astronomická jednotka

A teraz niekoľko naozaj bizarných šplechov z autorovho pera:

„Voči Žilinkovi najskôr neboli žiadne relevantné výhrady, hoci sa tiež poznal s politikmi (Kaliňák). Aj pri jeho kandidatúre prevážili výsledky: hlavne v kauzách Mariana Kočnera, ktorý si mal objednať jeho vraždu.“

Poznať sa s politikmi nie je hriech. Keď už sme pri tom, autorov protégé Lipšic mal so spomínaným Robertom Kaliňákom taký intímny vzťah, že sa spoločne zaviazali ponechať (dnes už odsúdeného kajúcnika) Norberta Paksiho na pozícii zástupcu riaditeľa úradu zvláštnych policajných činností, aby im „strážil“ vybrané telefónne čísla a hlásil im, ak by bol na niektoré z nich nasadený informačno-technický prostriedok.

Alebo inak: Nie je možné v jednom texte vyčítať Žilinkovi, že sa pozná s politikmi, keď v tom istom článku autor takmer s náboženským zápalom adoruje Lipšica, ktorý je po krk namočený v močiach slovenskej politiky. Toto nie je ani dvojaký meter, ani dvojaký kilometer, ale dvojaká astronomická jednotka (priemerná vzdialenosť Zeme od Slnka).

Podme na ďalší šplech:

„Verejné vypočutie kandidátov však ukázalo, že Žilinka nehrá s otvorenými kartami. V zákulisí sa iniciatívne ponúkol Kollárovej strane, pričom za jeho zvolenie loboval (u Sulíka) toxický podnikateľ Michal Gučík.“

Slovenská legislatíva presne vymedzuje okruh osôb, ktoré môžu navrhovať kandidátov na generálneho prokurátora. Ak sa chce niekto o túto funkciu uchádzať, musí osloviť osobu z vymedzeného okruhu navrhovateľov. Urobil to aj sám anjelský Lipšic. A dokonca mu jeho (bývalý?) kamoš Milan Krajniak protizákonne zabezpečil vydanie bezpečnostnej previerky, o čom náš strážca čistoty verejného života necudne mlčí.

Ozaj! Prečo by mal byť pán Gučík toxický? O tom rozhoduje kto? Kolokvium perohryzov hlavného prúdu?

Rýchlosť stúpa, úroveň klesá

A teraz si držíme klobúky, pretože poletíme s nemalým preťažením prudko z kopca. Autor sa totiž pustil do hodnotenia konkrétnych trestných vecí, a to bez znalosti spisu a objektívneho skutkového stavu ustáleného v priebehu vyšetrovania:

„Prax nakoniec potvrdila, že nie Lipšic, ale Žilinka pôjde po ruke politikom – vládny aj opozičný. A tiež ich ľuďom v dôležitých štátnych funkciách, spriazneným podnikateľom a vplyvným oligarchom.“

Najskôr zhodil zo stola prípad únosu Vietnamca, ktorý ohrozoval Roberta Kaliňáka. S absurdným zdôvodnením, ktoré bolo v rozpore so závermi nemeckých vyšetrovateľov aj výpoveďami slovenských svedkov.

Žilinkova prokuratúra v zásade konštatovala, že skutok sa nestal – a že unesený Vietnamec tu možno ani nebol. Pamätníkom sa nevdojak vynorili spomienky na únos prezidentovho syna, ktorý zahladili Mečiarovi ľudia.

Potom išiel na slobodu – a bol zbavený obvinenia – bývalý riaditeľ tajnej služby Pčolinský. Podobným spôsobom (paragraf 363) očistil Žilinka osobne biznismena Jaroslava Haščáka z finančnej skupiny Penta.

Pri vyšetrovateľoch NAKA z tímu Očistec sa naopak nikam neponáhľal. Stále sú obvinení, hoci súd pred dvoma mesiacmi skonštatoval, že ich stíhanie – a tým pádom aj väzba – bolo nezákonné a neopodstatnené.“

Čo vlastne znamená autorov oblúbený výraz „ísť po ruke“? Ak prokurátor rozhodne v rozpore s jeho predstavami, tak zákonite ide po ruke politikom, oligarchom, čertovi a diabliovi?

Ad Vietnamec: Maroš Žilinka nikdy nepovedal, že skutok sa nestal, ale že na únose (zavlečení?) Vietnamca sa vedome nepodielal žiaden občan Slovenskej republiky. Bodka. Primárne miesto činu nebolo na Slovensku, ale v Nemecku, kde Vietnamci pod nosom Spolkového úradu na ochranu ústavy a demokracie expedovali súkmeňovca krížom cez pol Európy. Únos sa stal v Berlíne, nie na Slovensku, ktoré bolo pravdepodobne jednou z tranzitných krajín. Inou vecou je okolnosť, že Vietnamci zrejme nechutne podviedli nielen slovenské orgány, a to sa aj stalo predmetom verejne prezentovanej diplomatickej roztržky.

Fascinujúca je aj autorova formulácia „Žilinkova prokuratúra“. Existuje len Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Neexistuje ani Lipšicova špeciálna prokuratúra, ale Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR. Je jasné, čo má toto slovné spojenie naznačovať, no z vecného aj intelektuálneho hľadiska ide o úbohosť a plytkosť. Presne takéto nálepkovanie je vlastné politickým primitívom, akým je Igor Matovič. A presne takéto nálepkovanie nemá nič spoločné s vecnou a odborne obhájitelnou publicistikou.

Žilinka neočistil ani Pčolinského, ani Jaroslav Haščáka. Autor s obľubou zabúda na to, že vo veci exriaditeľa SIS sa generálny prokurátor vylúčil z konania a rozhodol o nej jeho námestník Jozef Kandra. V prípade finančníka Haščáka (a aj v iných podobných kauzách) je potrebné dôkladne študovať rozhodnutie o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia. Všetky obsahujú vo výrokovej vete jednu podstatnú a médiami zamlčivanú formuláciu. Prokurátor prikazuje policajtovi vo veci znova konať a rozhodnúť. Žiadne očistenie, ale zrušenie uznesenia o obvinení, pretože bolo vydané v rozpore so zákonom. V odôvodnení takéhoto rozhodnutia sú veľmi detailne, na desiatkach strán rozoberané jednotlivé porušenia zákona, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého uznesenia.

Generálny prokurátor alebo jeho námestník nemôžu rozhodovať postupom podľa paragrafu 363 Trestného poriadku svojvoľne, ako to naznačuje vedomostne dekompenzovaný autor. Zákon presne vymedzuje okru oprávnených osôb, ktoré môžu podať žiadosť o preskúmanie uznesenia o vznesení obvinenia. Iba na základe návrhu podaného oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote môže generálny prokurátor začať konať a ak zistí skutočnosti odôvodňujúce záver, že bol porušený zákon, vydá uznesenie o zrušení obvinenia. Avšak zrušenie obvinenia ešte neznamená zastavenie trestného konania.

Je príznačné, že autor komentára dáva do kontrastu k Pčolinskému a Haščákovi obvinených vyšetrovateľov NAKA Čurilla a spol. Akoby druhá skupina tvorila spoločenstvo nedotknuteľných svätcov. Nikto nehovorí, že sú vinní, no takisto ešte nikto dodnes nevidel písomné odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o ich prepustení z väzby. Netušíme, akou právnou a skutkovou logikou sa riadil súd, keď konštatoval, že trestné stíhanie Čurilla a spol. je neopodstatnené.

Naopak, poznáme znenia autorom napádaných rozhodnutí generálneho prokurátora a jeho námestníka. S logikou ich argumentácie nikto z konšpirátorov hlavného prúdu nepolemizuje, len používajú ideologické floskule súdruha profesora Mazáka o tom, že Žilinka si uzurpuje kompetencie súdu. Ani Mazák, ani jeho mediálni bažanti však neponúkajú vecnú argumentáciu, založenú na logickej a vecnej analýze textov jednotlivých uznesení. Prečo?

S rozprávkou sa nedá polemizovať

Na záver ešte jeden dlhší citát z rozoberaného článku. Naozaj sa oplatí trpezlivo si to vychutnať až do trpkého konca:

„Nepochopiteľný je aj Žilinkov postoj k nahrávkam z Bödörovej chaty, ktoré sa vraj nedajú použiť v inej trestnej veci. Predstavme si, že by sa tam Fico a spol. bavili o príprave vraždy. Aj vtedy by to

Žilinka ignoroval?

Je nepochybné, že generálny prokurátor si obliekol sudcovský talár. Je vydierateľný alebo „len“ spláca dlh tým, ktorí ho volili? Odpoveď nepoznáme, ale keby to tak bolo, zrejme by sa nesprával inak.

Šéf prokuratúry je totiž inštalovaný na jedno funkčné obdobie, aby nemohol kalkulovať a špekulovať. Teoreticky by sa mohol na všetkých vykašľať, Žilinka sa však dobrovoľne pridal na stranu temných síl.

Aj z nahrávok z Bödörovej chaty je evidentné, ako veľmi sa naňho spoliehajú pri obrane tzv. našich ľudí. Žilinka sa stal ich trójskym koňom, ktorý sabotuje dobre rozbehnutý proces nastolovania spravodlivosti.

Za prvý rok vo funkcii si zaslúži štvorku. Ešte má rezervy, keďže nezbavil obvinení všetkých mafiánov a oligarchov. Aj ďalší rok to bude boj kto z koho. Žilinka versus Lipšic, paragraf 363 versus podané obžaloby na súde.“

Podme teda odsek po odseku.

Prvý: Robert Fico s nikým o príprave vraždy nerozprával. Preto je autorova otázka nielen nenáležitá, ale aj vecne irelevantná. Okrem toho zákon veľmi jasne upravuje za akých podmienok je možné použiť informačno-technický prostriedok. Po prvé, musí existovať povolenie sudcu. Po druhé, informácie získané nasadením ITP sa musia týkať veci, v akej bolo vydané povolenie zákonného sudcu. Po tretie, ak sa získané informácie týkajú inej veci, je možné ich použiť iba v takom prípade, ak v tejto druhej záležitosti bolo vedené trestné stíhanie predchádzajúce dátumu vydania povolenia/príkazu na použitie ITP. Amen!

Druhý: Postup podľa paragrafu 363 Trestného poriadku nie je nahrádzanie činnosti súdu. V prípravnej fáze trestného konania je povinnosťou prokurátora vykonávať dozor nad jeho zákonnosťou. Znamená to, že prokurátor nemôže a nesmie prikyvovať všetkému, čo mu položí na stôl policajný vyšetrovateľ. Naopak, dozor nad trestným konaním znamená, že prokurátor je povinný skúmať, či vyšetrovateľ postupuje v súlade so zákonom. Ak by si dozor konajúci prokurátori plnili svedomite svoje povinnosti, nezákonné rozhodnutia by boli eliminované hneď v zárodku a obvinení by nemuseli podávať návrhy na rozhodnutie postupom podľa paragrafu 363 Trestného poriadku, respektíve generálny prokurátor by ich mohol odmietiť, pretože by boli neopodstatnené. Je zaujímavé a tristné zároveň, že nikto z konšpirátorov hlavného prúdu nespochybňuje kvalitu práce dozor vykonávajúcich prokurátorov, ale atakujú generálneho prokurátora, keď je nútený v zmysle zákona naprávať ich odborné a možno aj morálne zlyhania.

Rečičky o možnom vydieraní generálneho prokurátora sú len rétorické figúry. Buď autor predloží konkrétne fakty, alebo nech radšej mlčí. Alebo nech len pokračuje v podobnej praxi ďalej, aspoň si časom vyskúšame, či sa bude Kolíkovej kladivo aplikovať naozaj na každého...

Tretí: To sa hádam ani nedá komentovať, pretože okrem slovnej hmly v tomto odseku nie je ani jeden fakt, ba dokonca ani pokus o jeho produkciu. Temnota ovládla autorovu myseľ, keď bez pokusu o produkovanie dôkazu obviňuje Maroša Žilinku zo spolčenia sa s temnými silami. Kto sú tieto sily zla? A kto o tom rozhodol? A prečo by malo byť postupovanie podľa zákona spolčovanie sa s diablom? Toto už azda ani nie je komentár, ale námet na úvahu o tom, či autora nesužujú bludné predstavy.

Štvrtý: Reči na poľovníckej chate a realita sú dve rozdielne veci. Fico a spol. sa mohli baviť, o čom chceli. Podstatné je konanie Maroša Žilinku a či jeho rozhodnutia obstoja v konfrontácii s logickou a ustanoveniami zákona. Je pozoruhodné, že konšpirátori hlavného prúdu sa vôbec nezaoberajú

matériou, teda tým, čo generálny prokurátor a jeho námestník napísali v predmetných uzneseniach. Venujú sa politickej interpretácii klebetenia na poľovníckej chate. Tolko k existencii paralelných vesmírov.

Piaty: Už by sa aj negramotní škrabáci mohli naučiť, že po slovensky sa píše *verzus*, nie *versus*. No na druhej strane je potrebné privítať, že náš šuhajko (zrejme nevedome) odkryl karty. Ak interpretuje rozoberané dianie ako situáciu Žilinka verzus Lipšic, prezrádza o svojom vnútornom svete viac, ako sme si mohli priať. Ide totiž o to, že takéto videnie sveta – opuchnuté *ja* verzus zvyšok sveta – je vlastné práve Danielovi Lipšicovi a zrejme nebude náhoda, že sa zhoduje aj s mentálnym nastavením autora rozoberaného textu. Tento typ ľudí neposudzuje jednotlivé prípady, nezaoberá sa vecnou stránkou individuálnych rozhodnutí či káuz. Oni veci personifikujú. Na jednej strane je vždy rozprávková anjelská, éterická bytosť. Frodo Bublík. Na druhej strane je ďalšia rozprávková temná, zlovolná, skazená bytosť. Sauron. A v tomto rozprávkovom svete sa odohrávajú ich životy a usilujú sa ho vnútiť zvyšku spoločnosti, čo stojí pevne nohami na zemi. Dá sa s nimi vôbec vecne, racionálne a logicky polemizovať?

A tak sme sa oblúkom dostali na začiatok tohto článku: Slovenská mediálna scéna je nadmieru obdarená prítomnosťou jedincov s malými, až nulovými schopnosťami myslieť. No jeden z nich, s intelektom Igora Matoviča a dušou Daniela Lipšica vyniká obzvlášť. Ego má rozťahnuté ako Istanbul, no mozoček scvrknutý tak, že by ho pojala škrapina vlašského orecha.

Vzácný čitateľ, hádaj, kto je to?

AUTOR: Datel

ZDROJ: datel.sk/clanok/ego-ako-istanbul-mozog-ako-vlassky-orech-kto-je